

Бенин је 80. земља која је признала Косово, претходно су то учиниле Гвинеја и Нигерија, а потпредседник косовске владе Беџет Пацоли најављује да следе признања и 14 карипских земаља. Тиме се број земаља које признају независност Косова приближава бројки од 100, коју неки сматрају и психолошком границом, а која би могла да значи и већи притисак на остале земље које нису признале јужну српску покрајину.

У Влади Србије се, међутим, не плаше ових бројки, каже Миливоје Михајловић, директор владине Канцеларије за сарадњу са медијима и добар познавалац ситуације везане за Косово и Метохију у разговору за „Политику“.

– То су мање земље и њихово признање самопроглашене независности Косова је пре свега последица притисака лобија са запада, док је носилац тих активности у Приштини Беџет Пацоли, који у ту сврху троши много новца. У суштини, међу тим земљама нема кључних држава које су важне за одлучивање у светским размерама. Генерално, све чланице УН су позицију око признавања независности Косова заузеле већ првих месеци од самопроглашења независности. Све економски и политички јаке земље, савезници те „независности“, признале су Косово одмах, у првом месецу. То су учиниле неке европске земље, САД. Али, све друге важне земље, мислим на Латинску Америку, Русију, Индију, Кину... то нису урадиле. Мислим да овај мањи талас признања није ни велики, ни озбиљан корак приштинских привремених власти ка независности. Суштински, о статусу Косова и Метохије ће, ипак, морати да се расправља у УН. А тамо је слика потпуно другачија.

Савет безбедности је кључни, али ако ипак СБ донесе такву одлуку и изгласа је две трећине чланица УН, а то је 129...

Ја мислим да ту нема опасности. Уједињене нације морају водити рачуна о међународном праву, у противном свет би био доведен на ивицу хаоса. У свим деловима света би се отворило по неколико „Косова“...

Не мислите да би Русија и Кина могле да поклекну, или бар да не користе право

вета у СБ ако број признања, рецимо, пређе 100, па то можда буде некакав већи притисак...

То су озбиљне земље, са растућим економским и политичким утицајем и њихове владе знају да би признавање независности Косова значило озбиљно кршење међународног права. Свака земља то ради из својих разлога, али кључни разлог је међународно право.

Како тумачите то да у првој половини године, од фебруара, није било никаквих признања до сада, и сада се ово поклопило за последњим збивањима на северу Косова?

То значи да су привремене власти у Приштини издвојиле велики новац за обнову акције за признавање Косова. Наша дипломатија је тај процес била у потпуности зауставила. Они лобирају по тим малим земљама. То је, наравно, повезано и са покушајима привремених власти у Приштини да дестабилизују стање у јужној покрајини, да маргинализују утицај међународних мисија, иако је Косово и Метохија под протекторатом УН. Циљ привремене владе у Приштини је да измени реалност на терену и у суштини да спречи дијалог Београд – Приштина, јер тај дијалог нуди мирна решења и доказује да нема независног Косова.

Да ли ће уследити нека дипломатска контраакција Београда?

Наша контраакција траје од дана проглашења независности Косова и она се одвија несмањеним темпом. Имамо сталне контакте са земљама које нису признале Косово, али и са онима које су признале, и лобирамо за то да се проблем реши дијалогом, да се о статусу расправља у УН, а не да се тим неким унилатералним актима мења ситуација на терену.

Значи, нема потребе ни сада да се нешто појачава?

Та акција је константна и један од најважнијих циљева нашег Министарства спољних послова.

Са признањима су, ево, кренуле афричке земље у које смо се прилично уздали. Који су то још осетљиви делови света на који се може вршити притисак, одакле би могла да се очекују нова признања?

У суштини то је тихи дипломатски рат за Косово и Метохију, с једне стране Приштина и јаке западне земље, с друге стране наша дипломатија. За сада побеђујемо у том „рату“. Што се Србије тиче, наше Министарство спољних послова води заиста озбиљну акцију и та акција је уродила плодом. Ако се сећате, било је претпоставки из европских центара моћи и из САД да ће у првих месец дана после проглашења независности 100 земаља признати Косово и то је било на неки начин третирано као сигурно обећање, а то се није десило. Ипак, најважније је да статус Косова и Метохије не може, нити ће икада моћи да се решава без Србије.

(Политика)